

kultura

Novo
uredništvo
časopisa

Novi broj časopisa za kulturu, znanost i umjetnost Zadarska smotra godište LIX što ga potpisuje novi glavni i odgovorni urednik Josip Lisac, objavio je Ogranak Matice hrvatske iz Zadra. U uvodnoj riječi glavni urednik piše da je Zadarska smotra časopis Matičina zadarskog

NOVE KNJIGE: ELIA PATRICIA PEKICA PAGON "NA DIOGENOVU PUTU"

Na Diogenovu putu

Elia Patricia Pekica Pagon

O globalizaciji ili na putu tražanja za čovjekom

PULA - "Na globalnoj razini globalizacija obecava relativno dobro osmišljen, organiziran i miran svijet. No, s druge strane, globalizacija nas također na globalnoj razini može dovesti do kraja svijeta."

Riječi su to Ronalda Robertsona, profesora na sveučilištima Leeds i Essex u Velikoj Britaniji, izrečene u intervjuu koji je s njim za časopis Epoha 2006. vodila Elia Patricia Pekica Pagon. Intervju s ovim uvažanim znanstvenikom, sociologom koji je 1985. godine prvi upotrijebio riječ globalizacija, uvršten je u knjigu "Na Diogenovu putu" Pekice Pagon, novinarke, kolumniste, pjesnikinje, glavne urednice časopisa Epoha. Upravo je globalizacija središnja tema ovog impozantnog izdanja, knjige intervjua, netom izašla iz tiska, u izdanju porečke Sone grupe te Unex Grupe i Znanja iz Zagreba.

Knjiga, naime, na 1.447 stranica objedinjuje više od 70 intervjua, što ih je autorica na temu globalizacije vodila s poznatim hrvatskim i svjetskim znanstvenicima, umjetnicima, teoretičarima i praktičarima iz različitih područja društvenog djelovanja (ekonomije, ekologije, politike, sporta, komunikologije, filozofije, jezikoslovlja, umjetnosti, povijesti, umjetnosti...). Među sugovornici-

Knjiga na 1.447 stranica objedinjuje više od 70 intervjua što ih je autorica na temu globalizacije vodila s poznatim hrvatskim i svjetskim znanstvenicima, umjetnicima, teoretičarima i praktičarima iz različitih područja društvenog djelovanja

ma Pekice Pagon, bili su, uz ostale, planetarno poznati Noam Chomsky, Don George, Milton Glaser, Ishai Jud, Burton Morris, Ronald Roberts... Domaće snage zastupaju Stanko Abadžić, Sead Alić, Dušan Biliandžić, Branko Čegec, Nenad Ivanković, Bruno Kračar, Boris Lubdić, Željko Maurović, Otto Reisinger, Nevo Setić, Antun Tonči Vrdoljak...

Uz integrirane intervjue objavljujane pretežno u časopisima Epoha i Zvonu, luksuzno ilustrirana knjiga koja je upotpunjena fotografijama i biografijama autora, sadrži i desetak izvadaka iz razgovora. Iz te skupine izdajamo misli nekoliko sugovornika Pekice Pagon, koji su odlična ilustracija širne tematskog diskursa ovog izdanja. "Kao utopist želim zamislja-

ti da će u budućnosti globalizacija dovesti do bolje uređenog društva" (Boris Glumac, slikar); "Globalizacija ne dolazi toliko iz Amerike ni Izvana, koliko iz nas samih" (Marko Kovačić, prevoditelj); "Globalizacija je moderan 'tancy' izraz za novu ekonomsku 'okupaciju'" (Igor Skurca).

Uz razgovor s Mirom Čurić naslovljen "Budimo svjesni svojih vrijednosti", završnica knjige donosi i pogovor komunikologa i glavnog urednika knjige Marka Pekice pod naslovom "Je li ovo kraj stare ili početak neke nove globalizacije".

Uvjeten sam da će Eljini razgovori i razmišljanja mislijenja s eminentnim ljudima iz raznih područja ljudskih djelatnosti doprinijeti promjeni stavova i poslovne filozofije kod svih dobro namijenjenih globalista u korist svojih cjelokupnog čovječanstva, zaključuje Marko Pekica.

Na tom je kozmopolitskom tingu, a potaknuta čuvenom rečenicom grčkog filozofa Diogena iz Sinope "Ja sam građanin svijeta", u svoju planetarnu razgovornu avanturu krenula i sama autorica. U uvodniku "Gdje je istina?" poziva svoje čitatelje da se njoj i njezinim sugovornicima "pridruže na putu tražanja za čovjekom".

Bojana ČUSTIĆ JURAGA

IZLOŽBA MIRE LIČEN KRMPOTIĆ U GALERJI SLOVENSKEG KULTURNOG DRUŠTVA "ISTRA"

Intimna ispovijest kroz likovnost

PULA - Slovensko kulturno društvo Istra u petak je uoči Prešernovog dana (8. veljače) organiziralo otvorenje izložbe umjetnice Mire Ličen Krmpotić. Izložba je organizirana u suradnji s Obalnom galerijom Piran, a autorica se predstavila s 18 platna uglavnom velikih dimenzija. Prije otvorenja nastupio je mješoviti zbor Slovenskog kulturnog društva "Istra".

Mira Ličen Krmpotić, autorica, je izrazitog kolorita u kojem dominiraju crvena, žuta i narančasta boja. Njen je izričaj apstraktan, a polazište njenih interpretacija izvan formalističkih okvira je pejzaž. Istra, Mediteran, toplina, sunce, vjetar i pokret prožeti su u platnima Ličen Krmpotić i preklapaju se u buci boja. O djelima Ličen Krmpotić Nives Marvin je napisala da se u njima "uvijek može naslutiti njen krajnje osoban odnos pa čak i doživljaj dublji, ali viši dimenzija realnog i duhovnog, unutar kojih se neprekidno suočava s neuništivom životnom snagom prirode i s univerzalnim upitima bivanja ovdje i sada."

Upravo je taj vrtlog prisutnog i prošlog, bez formalnih oslonaca u prepoznatljivim oblicima, važan i kompoziciji. Djela Ličen Krmpotić nisu suprotna niti nežna, ona jasno i glasno zagovaraju jačinu i snagu prirode te njenu nadmoć nad humanim. Ličen Krmpotić slikarstvo je studirala na ljubljanskoj Akademiji za likovnu umjetnost i diplomirala 1973. godine u klasi prof. Maksima Sedeja. Imala je više od 50 samostalnih izložbi i sudjelovala je na više od 200 skupnih i međunarodnih izložbi u zemlji i inozemstvu. Izložba ostaje otvorena do 4. ožujka.

B. VINCEK

D. ŠTIFANIĆ

GOSTOVANJE KOREOGRAFIKINJE MONICE GOMIS U ZAGREBAČKOM PLESNOM CENTRU

Na zgaristu idealizma

Tema nemoći zahtijeva studiozniji rad - prizor iz predstave

Predstava "Catching a Big Fish" nastala je u suradnji s plesaćima Terasom Acevedo, Nunom Lucasom, A. A. Müllerom i Sonjom Pregrad

kanja i grickanja šibica u uspoređenoj atmosferi dokolice i praznine, pri čemu se lica plesača tu i tamo zgrče u nijemi krik ili bezrazložni smijeh, a sudeći po pokretima tijela ima eksplozivna bomba i veoma nesprijetnih zagrijača, koji više nalikuju na trostrukie sudare groteskno neravnomjerna tijela. "Mi smo previše lijepi da protestiramo, ali jednako tako i prelijepi da ratujemo", glasi jedan od songova.

Kretanje između fotelje i mikrofona, s povremenim uključenjem ventilatora, služi narcištkoj igri u kojoj svatko ponosob priznaje da nije u stanju praktički ni pogledati drugu osobu u oči, a kamoli uspostaviti odnos koji nadilazi "notanje" oko plastične cvjetne proštike raširene na stolu ili po podu pozornice. Pa premda je jadrkovka ove produkcije otkrće općenitija i prilično samoodpadna (izvjesno je da ni najveća apatija ne odmiče reflektor od izvodačkih tijela), vrijednost uprizorenja proizlazi iz sugestivnog stvaranja vrlo poštene i sumorne atmosfere. Zastori legano leljaju na umjetnom povjetarcu, a u njihovom se podnožju gornjaju mrtvaci.

Zatim mrtvaci ustaju i otvara se novi krug "čekanja" na zločin. Ne mislim da su se koreografkinja i njezini suautori trebali zaustaviti na toj "klimi" sprženog idealizma. Moji je stav da tema nemoći zahtijeva studiozniji rad, to jest zadržanje u ffinije slojeve socijalne i osobne nemotiviranosti. Time već dolazimo i do važnog političkog pitanja: ako nam je svima "već odzvonilo", kako to da još uvijek stvaramo, pa onda i gledamo predstave? Možda ispod zastora ima i po- koja živa osoba?

Preporuka: prihvatiti se manje dekorativnog prolaska evergreenom praznine.

Nataša GOVEDIĆ